

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 196/08-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. augusta 2008 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Jána Lubyho prerokoval sťažnosť A. S., Č., zastúpenej advokátom JUDr. M. S., Č., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Čadca v konaní vedenom pod sp. zn. 12 NcP 4/2003, za účasti Okresného súdu Čadca, a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo A. S. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Čadca v konaní vedenom pod sp. zn. 12 NcP 4/2003 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Čadca prikazuje v konaní vedenom pod sp. zn. 12 NcP 4/2003 konať bez zbytočných prietáhov.

3. A. S. priznáva finančné zadostučinenie v sume 40 000 Sk (slovom štyridsaťtisíc slovenských korún), ktoré jej je Okresný súd Čadca p o v i n n ý zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Čadca je p o v i n n ý uhradiť A. S. trovy právneho zastúpenia v sume 8 011,08 Sk (slovom osemtisícjedenásť slovenských korún a osem halierov) na účet jej právneho zástupcu JUDr. M. S., Č., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. februára 2008 doručená sťažnosť A. S., Č. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. M. S., Č., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Čadca (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 NcP 4/2003.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa žalobným návrhom doručeným okresnému súdu 14. júla 2003 domáhala zbavenia spôsobilosti na právne úkony svojej netere A. R. Vec bola okresným súdom zaevidovaná pod sp. zn. 12 NcP 4/2003.

Sťažovateľka vidí porušenie svojho označeného práva „*v neprimeraných časových prieťahoch spôsobených nečinnosťou súdu, a to najmä:*

- *v čase od doručenia znaleckého posudku MUDr. S. K. dňa 27. 01. 2004 do 03. 06. 2004, kedy bol ustanovený znalec MUDr. P. K., kedy Okresný súd v Čadci po dobu vyše štyroch mesiacov nekonal,*
- *v čase od júla 2004, kedy mal byť vypracovaný znalecký posudok znalca MUDr. P. K. do dňa 24. 05. 2005, kedy bolo zrušené ustanovenie tohto znalca, v ktorom časovom období súd takmer jedenásť mesiacov nekonal,*

- *v čase od doručenia znaleckého posudku znalca MUDr. S. dňa 02. 11. 2005 do pojednávania dňa 19. 07. 2006, kedy súd vyše osem mesiacov nekonal“.*

Podľa názoru sťažovateľky okresný súd vykonávaním nehospodárnych, neefektívnych úkonov, ako aj nedôsledným postupom pri vedení namietaného súdneho konania neprimerane predlžuje trvanie tohto súdneho konania. V tejto súvislosti sťažovateľka poukázala predovšetkým na tú skutočnosť, že ide o konanie, v ktorom sa rozhoduje o osobnom stave jej netere (zbavenie spôsobilosti na právne úkony), a ako také si vyžaduje osobitnú pozornosť, najmä čo sa týka dĺžky konania.

Za neefektívny a nehospodárny sťažovateľka označila postup okresného súdu pri ustanovovaní znalcov (najmä vo vzťahu k znaleckému dokazovaniu MUDr. S. K.) a predovšetkým nečinnosť okresného súdu voči znalcom MUDr. K. a MUDr. S.

Sťažovateľka ďalej podrobne opisuje priebeh doterajšieho konania a presne uvádza úkony okresného súdu a doby, kedy podľa jej mienky došlo v konaní k zbytočným priet'ahom. Uviedla, že v súčasnosti stav právnej neistoty trvá už takmer piaty rok a okresný súd je po rozhodnutí Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) z 24. septembra 2007 (ktorým zrušil rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie) naďalej nečinný.

Podľa názoru sťažovateľky došlo postupom okresného súdu v namietanom konaní k porušeniu jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Sťažovateľka v tejto súvislosti žiada, aby ústavný súd deklaroval porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy okresným súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 12 NcP 4/2003, prikázal okresnému súdu, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 12 NcP 4/2003 konal bez zbytočných priet'ahov, priznal jej finančné zadosťučinenie v sume 50 000 Sk a úhradu trov konania v sume 7 939 Sk na účet jej právneho zástupcu.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval a uznesením č. k. IV. ÚS 196/08-11 zo 17. júna 2008 ju prijal na ďalšie konanie.

Na výzvu ústavného súdu účastníci konania oznámili, že súhlasia s prerokovaním veci bez ústneho pojednávania. Preto ústavný súd využil možnosť podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a upustil od ústneho pojednávania, lebo vzhľadom na charakter veci, kde je rozhodujúci prehľad spisu, nemožno od ústneho pojednávania očakávať ďalšie objasnenie veci.

Predseda okresného súdu na základe výzvy ústavného súdu prípisom sp. zn. Spr 887/08 z 1. júla 2008 doručeným ústavnému súdu 11. júla 2008 k veci uviedol, že *„zo strany tunajšieho súdu boli spôsobené prietahy. Dňa 3. 6. 2004 bol MUDr. K. ustanovený za znalca, uznesením mu bola uložená lehota na vypracovanie znaleckého posudku v lehote 30 dní. Znalecký posudok v lehote nevypracoval, reagoval prípisom až dňa 22. 4. 2005. Prípisom doručeným súdu dňa 12. 5. 2005 oznámil, že sa vo veci cíti zaujatý. Vo veci bol ustanovený nový súdny znalec MUDr. A. S., a to uznesením zo dňa 24. 5. 2005. Znalecký posudok podal dňa 2. 11. 2005.“*

Právny zástupca sťažovateľa reagoval na vyjadrenie okresného súdu podaním doručeným ústavnému súdu 24. júla 2008, v ktorom okrem iného uviedol:

„Súd vo svojom vyjadrení pár vetami opisuje časť súdneho konania týkajúceho sa znaleckého dokazovania, ktorá korešponduje so skutkovým stavom vymedzeným v ústavnej sťažnosti, ktoré obdobie však nezavahuje súd zodpovednosti za prietahy v tomto konaní. Súd bol po celú dobu pasívny a nemal ani snahu urýchliť priebeh dokazovania konania využitím procesných prostriedkov, ktoré mu priznáva O. s. p.

V konkrétnom prípade ide o osobitné konanie, ktoré možno začať i bez návrhu a v ktorom súd bez procesných návrhov účastníkov konania iniciatívne vykonáva dôkazy na zistenie skutkového stavu veci (§ 81 ods. 1, 120 ods. 2 O. s. p.), preto v tomto druhu konaní

je činnosť prevažne sústredená v rukách súdu a tomu zodpovedá i zvýšený podiel zodpovednosti súdu za prietahy.“

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 NcP 4/2003.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 111/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritéria, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa

(I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľky.

Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že predmetom napadnutého občianskoprávneho konania je zbavenie spôsobilosti na právne úkony fyzickej osoby, t. j. vec, ktorej povaha si vyžaduje osobitnú starostlivosť všeobecného súdu o naplnenie účelu súdneho konania, čo okrem iného znamená, že všeobecný súd má povinnosť organizovať svoj procesný postup tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prerokovaná a skončená (§ 100 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) a aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa naň dotknutá osoba obrátila so žiadosťou o rozhodnutie (napr. I. ÚS 100/03).

Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že rozhodovanie o zbavení spôsobilosti na právne úkony môže predstavovať určitý stupeň zložitosti súvisiaci spravidla s náročným zisťovaním skutkového stavu. Doterajší zdĺhavý priebeh napadnutého konania však ústavný súd nemôže pripísať len na vrub faktickej náročnosti prerokovávanej veci. Napokon ani predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení nenamietal zložitosť napadnutej veci.

Správanie sťažovateľky je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd nezistil z posudzovaného spisu žiadnu okolnosť, ktorou by sťažovateľka prispela k priet'ahom v danom konaní, naopak sťažnosťami na priet'ahy v konaní vyjadrila svoju nespokojnosť s doterajším priebehom konania.

Tretím hodnotiacim kritériom, uplatnením ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, bol postup samotného okresného súdu v namietanom konaní.

Ústavný súd na základe sťažnosti sťažovateľky a spisu okresného súdu sp. zn. 12 NcP 4/2003, ktorý bol ústavnému súdu v predmetnej veci zaslaný, zistil nasledovný priebeh a stav konania:

Okresnému súdu bol 14. júla 2003 doručený návrh sťažovateľky na pozbavenie spôsobilosti na právne úkony jej netere A. R. Menovanú si sťažovateľka v roku 1983 zobrala z detského domova do svojej opatery. Jej matka o ňu neprejavovala záujem, od malička sa o ňu starali starí rodičia a po ich smrti sa dostala do detského domova. Je ťažko zdravotne postihnutá, s obmedzenou pohybovou schopnosťou, trpí schizofréniou a je úplne odkázaná na pomoc inej osoby.

Po tom, ako okresný súd uznesením z 22. augusta 2003 ustanovil A. R. opatrovníka na zastupovanie v konaní (tajomníčku okresného súdu), uznesením zo 6. októbra 2003 nariadil vo veci znalecké dokazovanie znalcom z odboru psychiatrie a ustanovil znalkyňu MUDr. S. K., ktorej uložil v lehote 30 dní vyhotoviť znalecký posudok, v ktorom má posúdiť, či menovaná trpí duševnou poruchou a v akom rozsahu.

Ustanovená znalkyňa znalecký posudok vypracovala a doručila okresnému súdu 27. januára 2004 so záverom, že vzhľadom na psychický stav A. R. a z hľadiska jej ochrany je plne odôvodnené pozbavenie spôsobilosti na právne úkony v celom rozsahu.

Následne okresný súd žiadal o poskytnutie listinných dokladov a informácií o menovanej od Mestského úradu Čadca, od MUDr. K. z Nemocnice s poliklinikou v Čadci (toho aj urgoval, a to prípisom z 5. marca 2004) a od sťažovateľky (prípismi z 11. februára 2004).

Uznesením sp. zn. 12 NcP 4/2003 z 3. júna 2004 okresný súd opätovne nariadil vo veci znalecké dokazovanie znalcom z odboru psychiatrie a za znalca ustanovil MUDr. P. K., ktorému uložil vypracovať znalecký posudok v lehote 30 dní s rovnakou úlohou ako v predchádzajúcom znaleckom posudku.

V ďalšom období okresný súd len vyzýval znalkyňu MUDr. S. K. o opravu vyúčtovania znalečného (prípísom z 1. júla 2004 a urgenciou z 26. augusta 2004) a uznesením zo 4. októbra 2004 jej priznal odmenu.

Až 15. novembra 2004 okresný súd zaslal spis znalcovi MUDr. K. za účelom vypracovania znaleckého posudku. Prípísom doručeným okresnému súdu 22. apríla 2005 však tento znalec oznámil, že k stanovenej úlohe sa nemôže jednoznačne vyjadriť ambulantným vyšetrením, preto navrhol znalecké vyšetrenie A. R. ústavným pozorovaním.

Prípísom z 3. mája 2005 okresný súd urgoval znalca, aby jednoznačne oznámil, či môže vypracovať znalecký posudok. Znalec 12. mája 2005 oznámil okresnému súdu, že sa cíti vo veci zaujatý. Z uvedeného dôvodu okresný súd uznesením z 24. mája 2005 ustanovil vo veci nového znalca MUDr. A. S. Tento znalec vypracoval znalecký posudok a predložil ho okresnému súdu 2. novembra 2005 so záverom, že navrhuje vypracovanie znaleckého posudku pozorovaním v psychiatrickom zariadení.

Až 16. júna 2006 okresný súd nariadil vo veci prvé pojednávanie na 19. júl 2006, ktoré sa aj uskutočnilo, avšak bolo za účelom ďalšieho dokazovania odročené.

V ďalšom období bol okresný súd okrem priznania odmeny znalcovi MUDr. S. (uznesením zo 14. augusta 2006) nečinný, len prípisom z 8. januára 2007 vyzval A. R., aby mu oznámila, či súhlasí s vykonaním pozorovania v zdravotníckom zariadení.

Dňa 2. februára 2007 okresný súd nariadil termín pojednávania na 7. marec 2007. Dňa 7. marca 2007 sa vo veci konalo pojednávanie, na ktorom okresný súd po vypočutí sťažovateľky a A. R. rozhodol vo veci tak, že žalobu sťažovateľky zamietol.

Proti prvostupňovému rozsudku sťažovateľka podala 16. apríla 2007 odvolanie. Okresný súd 4. júna 2007 postúpil spis s opravným prostriedkom krajskému súdu za účelom rozhodnutia o odvolaní. Uznesením sp. zn. 6 CoP 34/2007 z 24. septembra 2007 krajský súd rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že odôvodnenie

napadnutého rozsudku považoval za neurčité, nejasné a nezrozumiteľné, keďže z jeho obsahu nevyplývalo, z akých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa riadil pri rozhodovaní vo veci samej. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo okresnému súdu doručené 14. decembra 2007.

Následne okresný súd uznesením z 18. februára 2008 nariadil znalecké dokazovanie a ustanovil znalkyňu MUDr. M. K. Táto znalkyňa však 22. apríla 2008 požiadala okresný súd o ustanovenie iného znalca, pretože napriek predvolaniu sa sťažovateľka a A. R. na vyšetrenie nedostavili. Z uvedeného dôvodu okresný súd prípisom z 22. mája 2008 vyzval sťažovateľku, aby oznámila, či trvá na podanom návrhu na zbavenie spôsobilosti na právne úkony A. R., čo bolo ostatným úkonom okresného súdu v uvedenej veci. Sťažovateľka 19. júna 2008 okresnému súdu oznámila, že naďalej trvá na podanom návrhu.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatoval, že k neprimeranému predĺženiu namietaného konania došlo predovšetkým neefektívnou činnosťou okresného súdu.

V tejto súvislosti ústavný súd poukázal na svoju judikatúru, podľa ktorej k zbytočným prieťahom v súdnom konaní môže dôjsť nielen nekonaním príslušného súdu, ale aj nesprávnou (neefektívnou) činnosťou súdu, ktorá nesmeruje k odstráneniu právnej neistoty účastníka súdneho konania vo veci, s ktorou sa na súd obrátil (II. ÚS 2/01).

Z judikatúry ústavného súdu taktiež vyplýva, že ak je konanie pred všeobecným súdom poznačené zbytočnými prieťahmi v dôsledku jeho neefektívnej činnosti, postačuje len vymedzenie najzávažnejších období takejto neefektívnej činnosti, ktoré možno kvalifikovať ako zbytočné prieťahy (m. m. II. ÚS 131/02).

Podľa názoru ústavného súdu je poznačená zbytočnými prieťahmi najmä tá časť súdneho konania, počas ktorej sa vykonávalo znalecké dokazovanie. Zo zistení ústavného súdu totiž vyplynulo, že zabezpečenie znaleckých posudkov trvalo okresnému súdu viac ako 15 mesiacov, pričom znalecké dokazovanie ani v súčasnosti nie je ukončené. Podľa názoru ústavného súdu okresný súd v tomto prípade nevyužil dôsledne a včas všetky procesné

prostriedky, ktoré umožňujú zabezpečiť, aby znalecké dokazovanie bolo urýchlene skončené. Ústavný súd pritom vychádzal zo svojej doterajšej judikatúry, podľa ktorej „zbytočné prietahy môžu vzniknúť aj vtedy, ak všeobecný súd, ktorý vo veci koná, neuplatnil svoju právomoc voči znalcovi, ktorý včas nepredložil znalecký posudok“ (IV. ÚS 239/03).

Nad rámec uvedeného ústavný súd pripomína, že jeho záver v zásade potvrdzuje aj stanovisko predsedu okresného súdu z 1. júla 2008, v ktorom potvrdil, že zo strany okresného súdu boli počas znaleckého dokazovania spôsobené prietahy.

Okrem neefektívnej činnosti okresného súdu pri zabezpečovaní znaleckého dokazovania ústavný súd zistil z jeho doterajšej činnosti aj obdobia neodôvodnenej nečinnosti (aj keď krátkodobej). Ide o obdobia od 2. novembra 2005 (keď znalec MUDr. S. doručil okresnému súdu znalecký posudok) do 16. júna 2006 (keď okresný súd nariadil pojednávanie na 19. júl 2006), pričom medzitým len uznesením z 5. januára 2006 priznal znalečné MUDr. S., a od 19. júla 2006 (keď okresný súd odročil pojednávanie na neurčito za účelom ďalšieho dokazovania) do 2. februára 2007 (keď okresný súd nariadil pojednávanie na 7. marec 2007), počas ktorých len priznal znalečné MUDr. S. (uznesením zo 14. augusta 2006) a prípisom z 8. januára 2007 vyzval A. R., či dáva súhlas k vykonaniu pozorovania v zdravotníckom zariadení.

Pri posudzovaní tohto obdobia ústavný súd vzal do úvahy svoju predošlú judikatúru, v súlade s ktorou obdobie poznamenané nečinnosťou všeobecného súdu, keď jeho konaniu nebráni žiadna zákonná prekážka, ústavný súd posudzuje ako zbytočný prietah v konaní (napr. II. ÚS 3/00).

Vzhľadom na už uvedené ústavný súd rozhodol, že postupom okresného súdu v namietanom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

III.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, príp. nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, príp. prikáže tomu, kto právo porušil, aby vo veci konal. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže zároveň na žiadosť osoby, ktorej práva boli porušené, rozhodnúť o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia.

V súlade s § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ústavný súd okresnému súdu prikázal, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 12 NcP 4/2003 konal bez zbytočných prieťahov.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

Sťažovateľka žiada finančné zadosťučinenie v sume 50 000 Sk. Uplatňovanú sumu zadosťučinenia odôvodňuje vysokou mierou právnej neistoty spôsobenej nečinnosťou okresného súdu.

Pri určovaní výšky finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza Európsky súd pre ľudské práva, keď priznáva spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na okolnosti danej veci zakladajúce namietané porušenie základného práva (doterajšiu dĺžku súdneho konania, dobu prieťahov okresného súdu v konaní, statusovú povahu konania) ústavný súd považoval za odôvodnené priznať sťažovateľke finančné zadosťučinenie v sume 40 000 Sk.

Ústavný súd rozhodol napokon podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v súvislosti s jej právnym zastupovaním advokátom JUDr. M. S. v konaní pred ústavným súdom. Ústavný súd

vychádzajúc z návrhu právneho zástupcu sťažovateľky ich vyčíslil sumou 6 732 Sk, a to za dva úkony právnej pomoci podľa § 1 ods. 3, § 11 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (vypočítanú zo základu priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v prvom polroku 2007 v sume 19 056 Sk), t. j. 2-krát 3 176 Sk a 2-krát 190 Sk za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné. Keďže právny zástupca sťažovateľky je platiteľom dane z pridanej hodnoty, podľa § 18 ods. 4 vyhlášky ústavný súd rozhodol o zvýšení uvedenej odmeny o daň z pridanej hodnoty 19 %, v sume 1 279,08 Sk, t. j. priznal úhradu trov konania v celkovej sume 8 011,08 Sk.

Podanie právneho zástupcu sťažovateľky doručené ústavnému súdu 24. júla 2008 (stanovisko k vyjadreniu okresného súdu) nevyhodnotil ústavný súd vzhľadom na jeho obsah ako podanie relevantné na rozhodnutie vo veci samej, a preto odmenu zaň nepriznal.

Trovy konania je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku).

V zmysle čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. augusta 2008

